

Pytania prejudycjalne

1. Czy rozporządzenie (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pasażer, tak jak wymaga to art. 3 ust. 2 lub art. 2 lit. j), musi stawić się w czasie określonym lub najpóźniej 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu do odprawy pasażerów lub przy wejściu na pokład, aby objąć go zakresem stosowania rozporządzenia i uzasadnić uprawniającą do odszkodowania odmowę przyjęcia na pokład zgodnie z art. 4 ust. 3 w związku z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r., mimo że obsługujący przewoźnik już przedtem zapowiedział odmowę przyjęcia tego pasażera na pokład?
2. Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy rozporządzenie (WE) nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że roszczenia odszkodowawcze z tytułu odmowy przyjęcia na pokład zgodnie z art. 4, 7 w wyniku odpowiedniego stosowania art. 5 ust. 1 lit. c) podpunkt i) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. są wykluczone, jeżeli pasażer został poinformowany o odmowie przyjęcia na pokład co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 11 kwietnia 2022 r. – Fallimento Villa di Campo Srl/Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-250/22)

(2022/C 266/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Fallimento Villa di Campo Srl

Druga strona postępowania: Agenzia delle Entrate

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 8 dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾ i art. 19 dyrektywy 2006/112/WE⁽²⁾ sprzeciwiają się przepisowi prawa krajowego takiego jak art. 20 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 131 z dnia 26 kwietnia 1986 r., zmieniony przez art. 1 ust. 87 lit. a) pkt 1 i 2 ustawy nr 205 z dnia 27 grudnia 2017 r. oraz przez art. 1 ust. 1084 ustawy nr 145 z dnia 30 grudnia 2018 r., który nakłada na organ administracji podatkowej obowiązek kwalifikacji transakcji dokonanej między stronami wyłącznie na podstawie elementów tekstowych zawartych w umowie, zakazując powoływania się na elementy pozatekstowe (nawet jeśli elementy te obiektywnie istnieją i są udowodnione), co prowadzi do całkowitego wykluczenia możliwości udowodnienia przez organ administracji podatkowej, że dana transakcja gospodarcza, stanowiąca zbycie przedsiębiorstwa i będąca sama w sobie nierozzerwalną, została w rzeczywistości sztucznie rozdzielona na kilka świadczeń – wiele dostaw towarów – i w konsekwencji do uznania odliczenia VAT bez spełnienia przesłanek określonych w prawie Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. 1977, L 145, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1)